

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 13ης Δεκεμβρίου 2000 *

Στην υπόθεση C-39/00 P,

Services pour le groupement d'acquisitions (SGA), υπό δικαστική εκκαθάριση, με έδρα το Istres (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον J.-C. Fourgoux, δικηγόρο Παρισίων, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του P. Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναίρεσης κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 13 Δεκεμβρίου 1999 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) στις υποθέσεις T-189/95, T-39/96 και T-123/96, SGA κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-3587), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον G. Marengo, κύριο νομικό σύμβουλο, και την F. Siredey-Garnier, δημόσιο υπάλληλο κράτους

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

μέλους αποσπασμένη στην Επιτροπή, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, B. Σκουρή, J.-P. Puissochet, R. Schintgen (εισηγητή) και την N. Colneric, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Φεβρουαρίου 2000, η Services pour le groupement d'acquisitions (στο εξής: SGA) άσκησε, σύμφωνα με το άρθρο 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της απόφασης που εξέδωσε στις 13 Δεκεμβρίου 1999 το Πρωτοδικείο στις υποθέσεις T-189/95, T-39/96 και T-123/96, SGA κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-3587, στο εξής: αναιρεσιβαλλομένη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο, πρώτον, απέρριψε τις προσφυγές που σκοπούσαν, αφενός, στην ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής της 5ης Ιουνίου 1996, περί απορρίψης καταγγελίας που είχε υποβάλει η αναιρεσείουσα βάσει του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 81 ΕΚ), και της φερομένης σιωπηρής απόφασης της Επιτροπής περί αρνήσεως λήψεως προσωρινών μέτρων εν συνεχεία της καταγγελίας αυτής, καθώς

και, αφετέρου, στην αποκατάσταση της ζημίας που φέρεται ότι υπέστη η αναιρεσείουσα, και, δεύτερον, αποφάσισε να καταδικάσει την SGA στα δικαστικά έξοδα των υποθέσεων T-189/95 και T-123/96, καθώς και, στα πλαίσια της υποθέσεως T-39/96, κάθε διάδικος να φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Το ιστορικό της διαφοράς και η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία

- 2 Το ιστορικό της διαφοράς και η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία περιλαμβάνονται, στις σκέψεις 1 έως 16 και 23 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ως εξής:

«1 Η εταιρία Services pour le groupement d'acquisitions (στο εξής: SGA), προσφεύγουσα-ενάγουσα (στο εξής: προσφεύγουσα), ασκεί στη Γαλλία, όπως διευκρινίζει η ίδια, τη δραστηριότητα του παραγγελιοδόχου του τελικού χρήστη σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 3, σημείο 11, του κανονισμού (ΕΟΚ) 123/85 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1984, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΟΚ σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής και εξυπηρετήσεως των πελατών πριν και μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων [ΕΕ 1985, L 15, σ. 16, στο εξής: κανονισμός 123/85, όπως αντικαταστάθηκε από 1ης Οκτωβρίου 1995 με τον κανονισμό (ΕΚ) 1475/95 της Επιτροπής, της 28ης Ιουνίου 1995 (ΕΕ L 145, σ. 25)].

2 Η προσφεύγουσα υπέβαλε στις 24 Ιουνίου 1994 ενώπιον της Επιτροπής καταγγελία δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17). Η ως άνω καταγγελία, η οποία πρωτοκολλήθηκε στις 4 Ιουλίου 1994, στρεφόταν κατά του κατασκευαστή αυτοκινήτων οχημάτων Peugeot και Citroën (στο εξής: PSA).

- 3 Με την καταγγελία της, η προσφεύγουσα κάλεσε την Επιτροπή να εγκαλέσει την PSA, προσωρινώς, ώστε η δεύτερη να παύσει να παρεμποδίζει την εφαρμογή του άρθρου 3, σημείο 11, του κανονισμού 123/85, ασκώντας πιέσεις στους εγκατεστημένους εντός άλλων κρατών μελών, ιδίως στο Βέλγιο, την Ισπανία και τις Κάτω Χώρες, αποκλειστικούς αντιπροσώπους να μην προβούν στην εκτέλεση των παραγγελιών της.

- 4 Με έγγραφο της 11ης Αυγούστου 1994, η Επιτροπή διευκρίνισε στην προσφεύγουσα, ιδίως, τα ακόλουθα: “καθίσταται ανέφικτο (...) να εκτιμηθεί η ανάγκη θεσπίσεως ενδεχομένως των προσωρινών μέτρων που ζητήσατε (...). Προς τούτο, το αίτημά σας θα έπρεπε να στηρίζεται σε περισσότερο σαφή στοιχεία (...)”.

- 5 Η SGA απηύθυνε στις 24 Απριλίου 1995 προς την Επιτροπή έγγραφο οχλήσεως, δυνάμει του άρθρου 175 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 232 ΕΚ), με το οποίο την κάλεσε να κοινοποιήσει στην PSA τις δυνάμενες να στοιχειοθετηθούν εις βάρος της τελευταίας αιτιάσεις και να ικανοποιήσει το αίτημά της περί λήψεως προσωρινών μέτρων.

- 6 Η προσφεύγουσα άσκησε στις 9 Οκτωβρίου 1995 ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή προκειμένου να αναγνωρισθεί η παράλειψη της Επιτροπής, να ακυρωθεί η φερομένη σιωπηρή απόφασή της να μη δώσει συνέχεια στο αίτημα για τη λήψη προσωρινών μέτρων, καθώς και αγωγή αποζημιώσεως προς αποκατάσταση ζημίας (υπόθεση T-189/95).

- 7 Η Επιτροπή απηύθυνε στις 6 Νοεμβρίου 1995 προς την προσφεύγουσα ανακοίνωση δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπει το άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37). Απαντώντας στην εν λόγω ανακοίνωση, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της στις 4 Δεκεμβρίου 1995.

- 8 Η προσφεύγουσα απέστειλε στις 8 Ιανουαρίου 1996 νέο έγγραφο οχλήσεως στην Επιτροπή, καλώντας την να θεσπίσει προσωρινά μέτρα και να λάβει απόφαση δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο δικαστικής προσφυγής.
- 9 Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν ενήργησε, η προσφεύγουσα άσκησε στις 15 Μαρτίου 1996 νέα προσφυγή-αγωγή (υπόθεση T-39/96), αιτούμενη εκ νέου τη διαπίστωση της παραλείψεως της Επιτροπής, την ακύρωση ενδεχομένης αρνητικής αποφάσεως για τη λήψη προσωρινών μέτρων και την καταδίκη της Επιτροπής στην αποκατάσταση της ζημίας.
- 10 Με απόφαση της 5ης Ιουνίου 1996, η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία της προσφεύγουσας.
- 11 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Αυγούστου 1996, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή-αγωγή, αξιώνοντας την ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως και την αποκατάσταση της ζημίας (υπόθεση T-123/96).
- 12 Με διάταξη της 30ής Ιανουαρίου 1997, η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή στα πλαίσια της υποθέσεως T-189/95 με χωριστό δικόγραφο, σύμφωνα με το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, ενώθηκε για να εκδικαστεί με την ουσία της υποθέσεως.
- 13 Με διάταξη της 1ης Φεβρουαρίου 1999, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου αποφάσισε τη συνεκδίκαση των τριών υποθέσεων για τους σκοπούς της προφορικής διαδικασίας και της εκδόσεως αποφάσεως.
- 14 Οι διάδικοι συμμορφώθηκαν προς την πρόσκληση που τους απήλυθε το Πρωτοδικείο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του,

να προσκομίσουν ορισμένα έγγραφα πριν από τη συζήτηση ακροατηρίου. Κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 2ας Μαρτίου 1999, οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που τους υπέβαλε το Πρωτοδικείο.

- 15 Κατά τη συζήτηση ακροατηρίου, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι μεταξύ των εγγράφων που είχε προσκομίσει σύμφωνα με την αίτηση του Πρωτοδικείου είχε συμπεριλάβει, εκ λάθους, και συγκεκριμένο έγγραφο. Η προσφεύγουσα εναντιώθηκε στην αφαίρεση του ως άνω εγγράφου. Μετά τη συζήτηση ακροατηρίου, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε την αφαίρεσή του από τη δικογραφία και την επιστροφή του στην Επιτροπή.
- 16 Με έγγραφο που απηύθυνε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Μαρτίου 1999, ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας ζήτησε τη διόρθωση του πρακτικού της συνεδριάσεως της 2ας Μαρτίου 1999 με το αιτιολογικό ότι δεν αποδιδόταν πιστά τα όσα είχαν λεχθεί επ' αφορμή του ως άνω εγγράφου. Αφού ακούστηκε η άποψη της καθής, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να αποφανθεί επί του εν λόγω αιτήματος με την απόφασή του.
- (...)
- 23 Κληθείσα κατά τη συζήτηση ακροατηρίου να διευκρινίσει αν εξακολουθούσε να εμμένει στις προβληθείσες στα πλαίσια των υποθέσεων T-189/95 και T-39/96 αξιώσεών της, η προσφεύγουσα παραιτήθηκε, με έγγραφο της 6ης Απριλίου 1999, από τα αιτήματά της περί παραλείψεως. Με έγγραφο της 23ης Απριλίου 1999, η Επιτροπή έλαβε υπό σημείωση τις εν λόγω παραιτήσεις, ενέμεινε όμως ως προς το αίτημά της περί καταδίκης της προσφεύγουσας στα συναφή προς τις δύο αυτές υποθέσεις δικαστικά έξοδα.»

Η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση

- 3 Με τη σκέψη 24 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο απέρριψε την αιτηθείσα από την SGA δόρθωση του πρακτικού της επ' ακροατηρίου συζήτησεως. Το Πρωτοδικείο αιτιολόγησε την απόρριψη αυτή ως εξής:

«Η πρόταση της οποίας ζητείται η τροποποίηση είναι διατυπωμένη ως εξής: “Ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας αντιτάσσεται στην αφαίρεση του κατατεθέντος εκ λάθους από την Επιτροπή εγγράφου”. Η πρόταση αυτή αναπαράγει πιστά το ουσιώδες περιεχόμενο των δηλώσεων του εκπροσώπου της προσφεύγουσας, ήτοι την αντίθεσή της στην αφαίρεση του εγγράφου. Η έκφραση “του κατατεθέντος εκ λάθους από την Επιτροπή” εξατομικεύει απλώς το οικείο έγγραφο, χωρίς να σημαίνει ότι ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας αποδέχθηκε το αληθές του ισχυρισμού. Αντίθετα, το Πρωτοδικείο, έχοντας πειστεί, ενόψει του συνόλου των αντιδράσεων των εκπροσώπων της Επιτροπής κατά τη συζήτηση ακροατηρίου, ότι το επίδικο έγγραφο προσκομίστηκε όντως εκ λάθους, έκρινε ότι δικαιολογούνταν ο χαρακτηρισμός αυτός. Τέλος, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι δεν απαιτείται να περιληφθεί στο πρακτικό ο ρειδόμενος σε παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας ισχυρισμός του εκπροσώπου της προσφεύγουσας, εφόσον ελήφθη υπόψη εκ μέρους του προέδρου του τμήματος ο οποίος διέταξε την αφαίρεση του εν λόγω εγγράφου από τη δικογραφία.»

- 4 Με τις σκέψεις 25 έως 29, το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτα τα αιτήματα περί ακυρώσεως της φερομένης σιωπηρής απορρίψεως της αιτήσεως λήψεως προσωρινών μέτρων που υποβλήθηκαν στις υποθέσεις T-189/95 και T-39/96.

- 5 Όσον αφορά το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της 5ης Ιουνίου 1996 περί απορρίψεως της καταγγελίας της SGA (υπόθεση T-123/96), το Πρωτοδικείο απέρριψε κατ' αρχάς τους λόγους που αντλούσε η SGA από την παράβαση ουσιώδους τύπου και, μεταξύ άλλων, δικονομικών εγγυήσεων, από τη μη επαρκή αιτιολογία της εν λόγω αποφάσεως και από τον μη εύλογο χαρακτήρα της προθεσμίας που παρήλθε μεταξύ της καταγγελίας και της αποφάσεως αυτής.

- 6 Ως προς τους δύο πρώτους από τους λόγους αυτούς, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στις σκέψεις 44 και 45, ότι η απόφαση της 5ης Ιουνίου 1996 εξέθετε σαφώς τα νομικά και πραγματικά περιστατικά που οδήγησαν την Επιτροπή να καταλήξει ότι δεν υπήρχε επαρκές έννομο συμφέρον και ότι από την αιτιολογία της εν λόγω αποφάσεως προέκυπτε επίσης ότι η Επιτροπή είχε εξετάσει προσεκτικά τα προβληθέντα από την προσφεύγουσα στοιχεία, καθώς και, σύμφωνα με όσα συνεπαγόταν εν προκειμένω μια αμερόληπτη εξέταση, τις παρατηρήσεις στις οποίες προέβη η PSA κατόπιν αιτήσεως της Επιτροπής επί των αιτιάσεων που περιελάμβανε η καταγγελία.
- 7 Ο τρίτος λόγος, που προβλήθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση και αντλήθηκε από τη μακρά διάρκεια της ενώπιον της Επιτροπής διαδικασίας, κρίθηκε απαράδεκτος από το Πρωτοδικείο στη σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, βάσει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο απαγορεύει την προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης, εκτός αν οι ισχυρισμοί αυτοί βασίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκλυψαν κατά τη διαδικασία. Το Πρωτοδικείο προσέθεσε ότι, «εξάλλου, ενόψει των περιστάσεων της παρούσας υποθέσεως, δεν απαιτείται η αυτεπάγγελτη εξέταση του οικείου λόγου ακυρώσεως».
- 8 Στις σκέψεις 47 έως 64, το Πρωτοδικείο εξέτασε στη συνέχεια έναν άλλο προβληθέντα από την SGA λόγο, αντλούμενο από παραβίαση της Συνθήκης, ο οποίος έχει τρία σκέλη.
- 9 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, το οποίο αντλείται από το ότι δεν ελήφθη υπόψη η αποδεικτική ισχύς των στοιχείων που προσκόμισε η SGA, το Πρωτοδικείο επισήμανε, στη σκέψη 47, ότι η SGA είχε προσκομίσει, ως παράρτημα της καταγγελίας της και στο πλαίσιο της μεταγενέστερης αλληλογραφίας της με την Επιτροπή, αφενός, διάφορα έγγραφα στα οποία γίνεται λόγος για τις δυσχέρειες που αντιμετώπισε κατά την παράδοση οχημάτων εκ μέρους των αποκλειστικών αντιπροσώπων της PSA που είναι εγκατεστημένοι σε άλλα κράτη μέλη, ιδίως στην Ιταλία και τις Κάτω Χώρες, και, αφετέρου, έγγραφα σκοπούντα στο να καταδειχθεί ότι η PSA κατέβαλε προσπάθεια στεγανοποιήσεως των αγορών ασκώντας πιέσεις επί των αλλοδαπών αποκλειστικών αντιπροσώπων προκειμένου να τους αποτρέψει να προμηθεύουν με αυτοκίνητα τους εντεταλμένους ενδιαμέσους.

- 10 Το Πρωτοδικείο έκρινε επίσης, στη σκέψη 48, ότι, στον βαθμό που τα εν λόγω δικόγραφα επισυνάφθηκαν ως παραρτήματα της καταγγελίας, η PSA τα σχολίασε κατά τρόπο εμπειροστατωμένο προκειμένου να καταρρίψει τις αιτιάσεις της SGA και αμφισβήτησε, ιδίως, ότι παρεμπόδιζε τη δραστηριότητα των ενδιαμέσων που ενεργούν σύμφωνα με το άρθρο 3, σημείο 11, του κανονισμού 123/85.
- 11 Τέλος, στη σκέψη 51, το Πρωτοδικείο απέρριψε ως αβάσιμη την αιτίαση που αντλείται από πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση ως προς την αποδεικτική ισχύ των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε η SGA, αφού έκρινε τα εξής:

«49 Κατά την εκτίμησή της περί της αποδεικτικής ισχύος των προσκομισθέντων από την προσφεύγουσα στοιχείων, η Επιτροπή δεν έλαβε θέση επί της διαφοράς μεταξύ της τελευταίας και της PSA όσον αφορά την ερμηνεία των εν λόγω εγγράφων. Έκρινε ότι αμφότερες οι απόψεις ήταν αποδεκτές, ήτοι ότι οι αρνήσιες πωλήσεως που προέβλεπε το δίκτυο της PSA στόχευαν ενδεχομένως τους εντεταλμένους ενδιαμέσους ή αποκλειστικά τους ανεξάρτητους μεταπωλητές. Η εκτίμηση αυτή δεν είναι προδήλως εσφαλμένη. Τα στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα αποτέλεσαν επίσης αντικείμενο ευλογοφανούς εξηγήσεως εκ μέρους της PSA, υπό την έννοια ότι η τελευταία αντιτασσόταν αποκλειστικά στη δραστηριότητα των ανεξαρτήτων μεταπωλητών, γεγονός που δεν αντίκειται στο δίκαιο του ανταγωνισμού. Επομένως, η Επιτροπή δεν μπορούσε να θεωρεί εν προκειμένω ότι είχε αποδειχθεί παράβαση (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Ιανουαρίου 1999 στις συνεδिकाσθείσες υποθέσεις T-185/96, T-189/96 και T-190/96, Riviera auto service κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-93, σκέψη 47).

50 Επιβάλλεται επίσης η διευκρίνιση ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν πάσχει πρόδηλη πλάνη περί τη δραστηριότητα της προσφεύγουσας. Πράγματι, η Επιτροπή δεν θεμελιώνει την απόρριψη της καταγγελίας στη διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν ασκούσε αποκλειστικώς τη δραστηριότητα του ενδιαμέσου αλλά και εκείνη του ανεξάρτητου μεταπωλητή. Περιορίζεται στην εκτίμηση ότι είναι πιθανές αμφότερες οι υποθέσεις. Οι διευκρινίσεις της προσφεύγουσας κατά τη συζήτηση ακροατηρίου σχετικά με τους δεσμούς της με την εταιρία Sodima δεν αποτελούν επαρκή στοιχεία ώστε να καταδείξουν ότι ασκεί αποκλειστικά δραστηριότητα παραγγελιοδόχου, εφόσον τα ως άνω στοιχεία προσκομίστηκαν μόλις κατά τη συζήτηση ακροατηρίου, μέσω απλών δηλώσεων του δικηγόρου της, και δεν προκύπτουν από δικόγραφα προσκομισθέντα στο Πρωτοδικείο.»

- 12 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, που αντλείται από πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος προς εξέταση της καταγγελίας, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 54, ότι «η προσβαλλομένη απόφαση δεν περιέχει κανένα ενδεικτικό στοιχείο ικανό να επιτρέψει την υπόθεση ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη της ότι η προσαπτομένη στην PSA συγκεκριμένη συμπεριφορά, σκοπούσα στην παρεμπόδιση των παραλλήλων εισαγωγών οχημάτων εκ μέρους των εντεταλμένων ενδιαμέσων, αν υποθεθεί ότι είναι αποδεδειγμένη, θα μπορούσε να συνιστά ιδιαίτερα σοβαρή προσβολή του ανταγωνισμού».
- 13 Το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 55, προσέθεσε ότι «η εκτίμηση της Επιτροπής ότι οι έρευνες που απαιτούνταν προκειμένου να μπορέσει η ίδια να αποφανθεί στη συγκεκριμένη περίπτωση αν οι προβαλλόμενες από την προσφεύγουσα παραβάσεις συνηρτώντο με τη διάθεση σημαντικών μέσων δεν παρίσταται επομένως ως προδήλως εσφαλμένη».
- 14 Το Πρωτοδικείο έκρινε επίσης, στη σκέψη 58, ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή, «στα πλαίσια της υποθέσεως Volkswagen [βλ. απόφαση 98/273/ΕΚ, της 28ης Ιανουαρίου 1998, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (IV/35.733 — VW) (ΕΕ L 124, σ. 60)], συμπεριεφέρθη εκ πρώτης όψεως κατά τρόπο ανάλογο προς εκείνο που προσήψε η προσφεύγουσα στην PSA και στο δίκτυό της, εμπλέκοντας και άλλον κατασκευαστή οχημάτων δεν καταδεικνύει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος στην παρούσα υπόθεση».
- 15 Πράγματι, το Πρωτοδικείο, στη σκέψη 59, έκρινε ότι, «οσάκις βρίσκεται αντιμέτωπη με κατάσταση, στα πλαίσια της οποίας ορισμένα στοιχεία επιτρέπουν να υφίστανται υπονοιές ότι μερικές μεγάλες επιχειρήσεις ανήκουσες στον ίδιο οικονομικό τομέα ενεργούν κατά τρόπο αντίθετο προς το δίκαιο του ανταγωνισμού, η Επιτροπή νομιμοποιείται να επικεντρώσει τις προσπάθειές της σε μία από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις, διευκρινίζοντας παράλληλα στους επιχειρηματίες που θίγονται ενδεχομένως από την παράνομη συμπεριφορά των λοιπών παραβατών ότι εναπόκειται στους ίδιους να προσφύγουν στα εθνικά δικαστήρια».

- 16 Το Πρωτοδικείο συνήγαγε στη σκέψη 60 ότι «το γεγονός ότι η Επιτροπή προτίμησε να συνεχίσει την εξέταση των καταγγελιών που οδήγησαν στην απόφασή της επί της υποθέσεως Volkswagen αντί των στρεφόμενων κατά της PSA καταγγελιών, μεταξύ των οποίων καταλεγόταν και αυτή της προσφεύγουσας, δεν επιτρέπει να διαπιστωθεί ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωσή της να εξετάσει, για κάθε περίπτωση χωριστά, τη σοβαρότητα των φερομένων παραβάσεων και το κοινοτικό συμφέρον που επιβάλλει την παρέμβασή της, ούτε ότι υπέπεσε συναφώς σε πλάνη περί την εκτίμηση».
- 17 Όσον αφορά το τρίτο σκέλος του ιδίου αυτού λόγου, το οποίο αντλείται από πρόδηλη πλάνη περί του εντοπισμού του κέντρου βάρους της παραβάσεως, το Πρωτοδικείο επισήμανε, κατ' αρχάς, στη σκέψη 61, ότι «η προσβαλλόμενη απόφαση δεν νοείται υπό την έννοια ότι η Επιτροπή εκτίμησε ότι δεν συνέτρεχε κοινοτικό συμφέρον προκειμένου να παρέμβει με την αποκλειστική αιτιολογία ότι το κέντρο βάρους των ενεργειών κατά των οποίων έβαλε η καταγγελία εντοπιζόταν εντός ενός και μόνο κράτους μέλους».
- 18 Στη συνέχεια, στη σκέψη 62, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι με την απόφαση της 5ης Ιουνίου 1996 η Επιτροπή δεν αγνόησε τον διασυνοριακό χαρακτήρα των επιδίκων πράξεων, αλλά ορθώς εκτίμησε ότι οι κυρίως εμπλεκόμενοι στην παρούσα υπόθεση, ήτοι ο κατασκευαστής, η SGA και οι καταναλωτές, πελάτες της τελευταίας, βρίσκονται στη Γαλλία και αρμόδιες να επιληφθούν της διαφοράς που ανέκυψε μεταξύ της SGA και της PSA και του δικτύου της είναι οι γαλλικές δικαστικές και διοικητικές αρχές.
- 19 Με τη σκέψη 64, το Πρωτοδικείο κατέληξε ότι η εκτίμηση της Επιτροπής ως προς το κοινοτικό συμφέρον να συνεχίσει τον έλεγχο της καταγγελίας της SGA δεν πάσχει από πρόδηλη πλάνη περί τον εντοπισμό των σχετικών πραγματικών περιστατικών.
- 20 Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση εκ μέρους της Επιτροπής σχετικά με το αίτημα λήψεως προσωρινών μέτρων, το Πρωτοδικείο, στη σκέψη 67, έκρινε ότι η SGA περιορίστηκε να ζητήσει τη λήψη προ-

σωρινών μέτρων, χωρίς να διευκρινίσει πώς πληρούνται οι απαιτούμενες για τη χορήγησή τους προϋποθέσεις, οπότε δεν μπορεί να αναγνωρισθεί ότι συντρέχει οποιαδήποτε πλάνη περί την εκτίμηση εκ μέρους της Επιτροπής.

- 21 Στη σκέψη 68, το Πρωτοδικείο απέρριψε εξάλλου ως απαράδεκτο έναν τελευταίο λόγο, αντλούμενο από κατάχρηση εξουσίας, λόγω του ότι δεν πληρούσε τις επιταγές του άρθρου 19 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.
- 22 Το Πρωτοδικείο κατέληξε, στη σκέψη 69, ότι είναι αβάσιμο το αίτημα περί ακυρώσεως της αποφάσεως της 5ης Ιουνίου 1996.
- 23 Όσον αφορά τα προβληθέντα στις τρεις υποθέσεις αιτήματα αποζημιώσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε τα εξής:

«72 Επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι, σύμφωνα με πάγια νομολογία, τα αιτήματα περί αποκαταστάσεως ζημίας πρέπει να απορρίπτονται στον βαθμό που εμφανίζουν στενό δεσμό με τα αιτήματα περί ακυρώσεως, τα οποία έχουν απορριφθεί με τη σειρά τους (προαναφερθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου στην υπόθεση *Riviera auto service* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 90, καθώς και απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Ιουνίου 1996 στην υπόθεση *T-150/94, Vela Palacios* κατά ΟΚΕ, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. II-877, σκέψη 51). Σε κάθε περίπτωση, κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή δεν οφείλει, όταν επιλαμβάνεται καταγγελίας δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού 17, να εκδώσει απόφαση σχετικά με την ύπαρξη ή όχι της φερομένης παραβάσεως, εκτός και αν η καταγγελία εμπίπτει στις αποκλειστικές αρμοδιότητές της, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει εν προκειμένω [βλ., επί παραδείγματι, απόφαση *T-5/93* [του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1995], *Tremblay* κ.λπ. κατά Επιτροπής (...)] [Συλλογή 1995, σ. II-185], σκέψη 59]. Επομένως, η συμπεριφορά της Επιτροπής, κατά της οποίας βάλλει η προσφεύγουσα με τα παρόντα αιτήματά της περί αποζημιώσεως, δεν μπορεί να συνιστά πταίσμα δυνάμενο να επισύρει την ευθύνη της Κοινότητας.

73 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να απορριφθούν τα αιτήματα περί αποζημιώσεως, χωρίς να απαιτείται η εξέταση του ζητήματος αν οι αναπτύξεις της προσφεύγουσας ως προς τη φύση και την έκταση της ζημίας και ως προς την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της προσαπτομένης συμπεριφοράς της Επιτροπής και την ως άνω ζημία είναι επαρκείς ενόψει των αιτιάσεων του άρθρου 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.»

24 Τέλος, όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα, το Πρωτοδικείο έκρινε τα εξής:

«75 Ως προς την υπόθεση T-189/95, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφυγή κατά παραλείψεως από την οποία παραιτήθηκε η προσφεύγουσα ασκήθηκε εκπρόθεσμα, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα κάλεσε την Επιτροπή να ενεργήσει στις 24 Απριλίου 1995, ενώ η προσφυγή της ασκήθηκε μόλις στις 9 Οκτωβρίου 1995. Δεδομένου ότι τα λοιπά αιτήματα της προσφυγής είναι απαράδεκτα, η προσφεύγουσα πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

76 Στα πλαίσια της υποθέσεως T-39/96, η προσφυγή κατά παραλείψεως από την οποία παραιτήθηκε η προσφεύγουσα κατέστη άνευ αντικειμένου λόγω της εκδόσεως εκ μέρους της Επιτροπής της αποφάσεως περί απορρίψεως, ενώ τα λοιπά αιτήματα της προσφεύγουσας είναι απαράδεκτα. Υπό τις περιστάσεις αυτές, δικαιολογείται κάθε διάδικος να φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

77 Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε στην υπόθεση T-123/96, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής.»

Η αίτηση αναιρέσεως

- 25 Με την αίτηση αναιρέσεως, η SGA ζητεί από το Δικαστήριο να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση και να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.
- 26 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει πλήρως την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει την SGA στα δικαστικά έξοδα.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 27 Δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού του Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς προφορική διαδικασία.
- 28 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι, εκ προοιμίου, όπως προκύπτει από τα άρθρα 225 ΕΚ και 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται στα νομικά ζητήματα και πρέπει να στηρίζεται σε λόγους που αφορούν αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, πλημμέλειες κατά την ενώπιόν του διαδικασία που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσιέοντος ή παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 16ης Μαρτίου 2000, C-284/98 Ρ, Κοινοβούλιο κατά Bieber, Συλλογή 2000, σ. I-1527, σκέψη 30).
- 29 Το άρθρο 112, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου διευκρινίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιλαμβάνει τους προβαλλομένους νομικούς λόγους και επιχειρήματα.

- 30 Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της απόφασης της οποίας ζητείται η αναιρέση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό. Δεν πληροί την επιταγή αυτή η αίτηση αναιρέσεως η οποία, χωρίς να περιέχει επιχειρηματολογία αποσκοπούσα ειδικώς στον προσδιορισμό της πλάνης περί το δίκαιο την οποία ενέχει η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, περιορίζεται στην επανάληψη των λόγων και των επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου. Συγκεκριμένα, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής, πράγμα που δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη της 9ης Ιουλίου 1998, C-317/97 P, Smanor κ.λπ., Συλλογή 1998, σ. I-4269, σκέψεις 20 και 21, και απόφαση της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψεις 34 και 35).
- 31 Βάσει των αρχών αυτών πρέπει να εξεταστεί η αίτηση αναιρέσεως της SGA.
- 32 Η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως μπορεί να διαιρεθεί σε έξι διαφορετικούς λόγους που πρέπει να εξεταστούν διαδοχικά.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

- 33 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, αντλούμενο από την παράβαση ουσιώδους τύπου και την προσβολή θεμελιωδών δικαιωμάτων, η SGA προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν έλαβε υπόψη την επιταγή της δίκαιης δίκης, του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και της ανάγκης διασφάλισης της κατ' αντιμωλία συζητήσεως της υποθέσεως, αφενός, μη λαμβάνοντας υπόψη, μετά την επ' ακροατηρίου συζήτηση και πριν από την έκδοση της απόφασης, έγγραφο που προσκομίστηκε οικειοθελώς από την Επιτροπή κατά την ανταλλαγή ισχυρισμών και το οποίο συζητήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου (στο εξής: επίδικο έγγραφο), και, αφετέρου, μη εξετάζοντας αυτεπαγγέλτως τον λόγο που αντλείται από το υπερβολικά μακρύ χρονικό διάστημα για την εξέταση της καταγγελίας και την περσόωση της διαδικασίας.

- 34 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος αυτού του λόγου αναιρέσεως, η SGA ισχυρίζεται ότι, για να θεωρηθεί ότι το επίδικο έγγραφο προσκομίστηκε κατά λάθος και για να τεθεί εκτός φακέλου της υποθέσεως, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου κακώς δεν προέβη σε εξέταση της φύσεως του εγγράφου αυτού, του περιεχομένου του και της σκοπιμότητας της προσκομίσεώς του.
- 35 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι από τη σκέψη 14 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το επίδικο έγγραφο προσκομίστηκε κατόπιν μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας, που αποφάσισε το Πρωτοδικείο κατ' εφαρμογήν του άρθρου 64 του Κανονισμού του Διαδικασίας, σύμφωνα με το οποίο το Πρωτοδικείο ζήτησε από την Επιτροπή να προσκομίσει τις παρατηρήσεις της PSA επί της καταγγελίας της SGA.
- 36 Εξάλλου, από τη σκέψη 24 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, κατόπιν των αντιδράσεων των εκπροσώπων της Επιτροπής κατά τη συζήτηση επ' ακροατηρίου, το Πρωτοδικείο σχημάτισε την πεποίθησή ότι το επίδικο έγγραφο προσκομίστηκε κατά λάθος.
- 37 Εφόσον πρόκειται για έγγραφο, η προσκόμιση του οποίου δεν ζητήθηκε ούτε από το Πρωτοδικείο ούτε από κάποιον διάδικο, ορθώς το Πρωτοδικείο αποφάσισε να αποκλειστεί του φακέλου και να επιστραφεί στην Επιτροπή. Το Πρωτοδικείο μπορούσε εξάλλου νομίμως να λάβει την ίδια απόφαση χωρίς να διαβιβάσει προηγουμένως αντίγραφο του εν λόγω εγγράφου στην SGA.
- 38 Περαιτέρω, από τη διατύπωση της αιτήσεως αναιρέσεως, καθώς και από το έγγραφο της 8ης Φεβρουαρίου 1999 που απηύθυνε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου η SGA και το οποίο επισύναψε στην αίτησή της αναιρέσεως, προκύπτει ότι το επίδικο έγγραφο συνιστούσε μια «Πρώτη εκτίμηση» της καταγγελίας της SGA, από την οποία δεν προέκυπτε, εκ πρώτης όψεως, ότι προερχόταν από υπηρεσίες της Επιτροπής ή της PSA, και η οποία συνίστατο σε επακριβή εξέταση, καθενός ξεχωριστά, των στοιχείων που προσκόμισε η SGA και των παρατηρήσεων που διατύπωσε η PSA για καθένα εξ αυτών.

- 39' Υπό τις συνθήκες αυτές, και πέραν του γεγονότος ότι, κατ' αρχήν, τα μέτρα εσωτερικής οργάνωσης του Πρωτοδικείου δεν εμπίπτουν στον έλεγχο του Δικαστηρίου (βλ., συναφώς, τη διάταξη της 14ης Δεκεμβρίου 1995, C-173/95 P, Hogan κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1995, σ. I-4905, σκέψη 15), πρέπει να γίνει δεκτό ότι, εν πάση περιπτώσει, το επίδικο έγγραφο δεν υποχρέωνε την Επιτροπή, ως θεσμικό όργανο, για τη συνέχεια που έπρεπε να δώσει στην καταγγελία της SGA και, επομένως, δεν μπορούσε να επηρεάσει την απόφαση του Πρωτοδικείου επί της ουσίας της υποθέσεως.
- 40' Επομένως, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο.
- 41' Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η SGA ισχυρίζεται ότι ο λόγος που αντλείται από το υπερβολικά μακρύ χρονικό διάστημα της ενώπιον της Επιτροπής διαδικασίας, ως λόγος αφορών την προσβολή θεμελιώδους δικαιώματος, έπρεπε να είχε ληφθεί υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Πρωτοδικείο. Η SGA προσθέτει ότι όχι μόνον η διάρκεια της ενώπιον της Επιτροπής διαδικασίας, ήτοι τα δύο έτη, ήταν ήδη υπερβολικά μεγάλη, αλλά και η συνολική διάρκεια των πεντέμισι ετών, περιλαμβανομένης της ενώπιον του Πρωτοδικείου ένδικης διαδικασίας, πρέπει να θεωρηθεί επίσης υπερβολική.
- 42' Με την επιχειρηματολογία αυτή, η SGA προσάπτει όχι μόνο στο Πρωτοδικείο ότι δεν έλαβε υπόψη αυτεπαγγέλτως τον λόγο που αντλείται από την υπερβολική διάρκεια της ενώπιον της Επιτροπής διαδικασίας, αλλά καλεί και το Δικαστήριο να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου για τον λόγο ότι η ενώπιον του δικαστηρίου αυτού διαδικασία υπερέβη την εύλογη διάρκεια.
- 43' Ως προς την πρώτη πτυχή της αιτιάσεως αυτής, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η οριστική απόφαση της Επιτροπής περί απορρίψεως καταγγελίας υποβληθείσας βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 πρέπει να επέλθει εντός εύλογης προθεσμίας από την παραλαβή των παρατηρήσεων που υποβάλλει ο καταγγέλλων δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63 (βλ., συναφώς, απόφαση της 18ης Μαρτίου 1997, C-282/95 P, Guérin Automobiles κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-1503, σκέψεις 33 έως 39).

- 44 Πάντως, στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, η ενδεχομένως υπερβολική διάρκεια για την εξέταση καταγγελίας δεν μπορεί, κατ' αρχήν, να έχει επίπτωση σε αυτό καθεαυτό το περιεχόμενο της τελικής αποφάσεως που θα εκδώσει η Επιτροπή. Πράγματι, η διάρκεια αυτή δεν μπορεί, εκτός εξαιρετικής περιπτώσεως, να τροποποιήσει τα ουσιαστικά στοιχεία τα οποία, αναλόγως της περιπτώσεως, στοιχειοθετούν την ύπαρξη ή όχι παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού, ή τα οποία δικαιολογούν το ότι η Επιτροπή δεν προβαίνει σε διεξαγωγή αποδείξεων.
- 45 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο ορθώς αποφάσισε στη σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως να μην εξετάσει αυτεπαγγέλτως τον λόγο που αντλείται από τη μη εύλογη διάρκεια της ενώπιον της Επιτροπής διαδικασίας.
- 46 Όσον αφορά τη διάρκεια της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας, υπενθυμίζεται ότι, όπως το Δικαστήριο έκρινε με την απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1998, C-185/95 P, *Baustahlgewebe κατά Επιτροπής* (Συλλογή 1998, σ. I-8417, σκέψη 49), ελλείπει οποιασδήποτε ενδείξεως ότι η υπερβολική διάρκεια της εν λόγω διαδικασίας είχε επίπτωση στην επίλυση της διαφοράς, η διάρκεια αυτή δεν μπορεί να δικαιολογήσει την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου καθόσον το Πρωτοδικείο κρίνει τον νομικό χαρακτήρισμό των στοιχείων του φακέλου της υποθέσεως από πλευράς των εφαρμοστέων κανόνων.
- 47 Εν προκειμένω όμως ουδεμία τέτοια ένδειξη προκύπτει από την εξέταση του φακέλου της υποθέσεως ούτε εξάλλου προβλήθηκε από την SGA. Επομένως, δεν είναι αναγκαίο να εκτιμηθεί ο εύλογος ή όχι χαρακτήρας της διάρκειας της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας σε σχέση με τις ιδιαίτερες περιστάσεις της υποθέσεως.
- 48 Ως εκ τούτου, ούτε το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι βάσιμο.
- 49 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του ως προδήλως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

- 50 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η SGA προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι διέπραξε «πρόδηλο σφάλμα όσον αφορά την αποδεικτική δύναμη των προσκομισθέντων από την καταγγέλουσα αποδεικτικών στοιχείων». Προς στήριξη του λόγου αυτού, η SGA αναφέρει και σχολιάζει ορισμένα αποσπάσματα από το έγγραφο με τίτλο «Πρώτη εκτίμηση» που προσκόμισε η Επιτροπή, αλλά δεν συμπεριλήφθη στον φάκελο της υποθέσεως από τον πρόεδρο του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου, από το οποίο προέκυπτε ότι τα προσκομισθέντα από την SGA στοιχεία ήταν «ουσιώδη» και η καταγγελία της ήταν «πολύ τεκμηριωμένη», όπως έχει αναγνωρίσει και η Επιτροπή από το 1994.
- 51 Επιβάλλεται πάντως η διαπίστωση ότι η SGA, στηρίζοντας τους ισχυρισμούς αυτούς στο έγγραφο που ορθώς αποκλείστηκε του φακέλου από το Πρωτοδικείο, δεν επισημαίνει επακριβώς τα επικρινόμενα στοιχεία της αναιρεσιβαλλομένης απόφασεως, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν συγκεκριμένα αυτόν τον λόγο αναιρέσεως.
- 52 Για τους λόγους που αναφέρθηκαν στη σκέψη 30 της παρούσας διατάξεως, ο δεύτερος λόγος πρέπει επομένως να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτος.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

- 53 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η SGA προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι διέπραξε «πρόδηλο σφάλμα όσον αφορά την εκτίμηση της ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος και της διακριτικής ευχέρειας αρνήσεως, με το πρόσχημα της επιλογής προτεραιοτήτων, να επιβληθεί παύση μιας συμπεριφοράς συνιστώσας σοβαρή παράβαση».
- 54 Η SGA υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με τη διατύπωση των άρθρων 85 της Συνθήκης και 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 81 και 82 ΕΚ), η Επιτροπή έχει υποχρέωση να μερμνά για την εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού, οπότε δεν μπορεί να

επικαλεστεί την ανεπάρκεια των στοιχείων μιας καταγγελίας για να αρνηθεί να την εξετάσει. Επομένως, το Πρωτοδικείο κακώς θεώρησε ότι η Επιτροπή μπορούσε να μην ενδιαφερθεί για τις παραβάσεις που διέπραξε η PSA, προτιμώντας να εξετάσει τον φάκελο Volkswagen, και να θεωρήσει την εκτίμηση του κέντρου βάρους της επικρινόμενης συμπεριφοράς ως δευτερεύον στοιχείο, μολονότι συντάσσεται με την άποψη της Επιτροπής ότι αυτό το κέντρο βάρους εντοπίζεται στη Γαλλία.

- 55 Προς στήριξη αυτού του λόγου αναιρέσεως, η SGA επικαλείται, πρώτον, ότι η διακριτική ευχέρεια που διαθέτει η Επιτροπή, για να καθορίσει τη σειρά των προτεραιοτήτων στην εξέταση των καταγγελιών των οποίων επιλαμβάνεται και για να απορρίψει μια καταγγελία ελλείψει κοινοτικού συμφέροντος, δεν της επιτρέπει να αφήνει να διαιωνίζεται «μια ιδιαίτερα σοβαρή προσβολή του ανταγωνισμού», χαρακτηρισμό που έχει προσδώσει στην προσαπτομένη στην PSA συγκεκριμένη συμπεριφορά, όπως προκύπτει από τη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 56 Δεύτερον, η SGA υποστηρίζει ότι από κανένα στοιχείο του φακέλου της υποθέσεως δεν μπορεί να επιβεβαιωθεί ότι οι καταγγελίες κατά της Volkswagen προηγήθηκαν των πολυαριθμών καταγγελιών κατά της PSA, μεταξύ των οποίων η καταγγελία της SGA.
- 57 Τρίτον, η SGA αμφισβητεί ότι το κέντρο βάρους της παραβάσεως περιορίστηκε στη Γαλλία, καθόσον είχαν ασκηθεί πιέσεις σε αλλοδαπούς αποκλειστικούς αντιπροσώπους εγκατεστημένους εντός άλλων κρατών μελών.
- 58 Τέταρτον, η SGA ισχυρίζεται, παραπέμποντας στην απόφαση της 4ης Μαρτίου 1999, C-119/97 P, Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. I-1341), ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να μη λαμβάνει υπόψη ότι τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα της προσαπτόμενης στην PSA συμπεριφοράς εξακολουθούν και η εξακολούθησή αυτή δύναται να προσδώσει στην καταγγελία της κοινοτικό συμφέρον.

- 59 Επιβάλλεται εκ προοιμίου η διαπίστωση ότι, χωρίς να συνιστά απλή αναπαραγωγή ή επανάληψη των λόγων και επιχειρημάτων που η SGA προέβαλε ήδη ενώπιον του Πρωτοδικείου, καμία από τις διάφορες αυτές αιτιάσεις δεν στρέφεται ευθέως κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 60 Καθόσον, με τις αιτιάσεις αυτές, η SGA σκοπεί να προσάψει στο Πρωτοδικείο ότι επιβεβαίωσε τα σφάλματα που φέρεται ότι διέπραξε η Επιτροπή, επισημαίνεται κατ' αρχάς ότι σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να συναχθεί από τη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι η Επιτροπή και το Πρωτοδικείο αναγνώρισαν τον ιδιαίτερα σοβαρό χαρακτήρα της προσβολής του ανταγωνισμού από την προσαπτόμενη στην PSA συμπεριφορά. Πράγματι, από τη σκέψη αυτή της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει σαφώς ότι η εν λόγω συμπεριφορά μόνον αν υποτεθεί ότι είναι αποδεδειγμένη μπορεί να χαρακτηριστεί ως «ιδιαίτερα σοβαρή προσβολή του ανταγωνισμού», πράγμα το οποίο ούτε η Επιτροπή ούτε το Πρωτοδικείο διαπίστωσαν.
- 61 Στη συνέχεια, υπενθυμίζεται ότι το Πρωτοδικείο, στις σκέψεις 58 έως 60 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, για να απορρίψει τα επιχειρήματα που αντλούνται από το γεγονός ότι η Επιτροπή προτίμησε να συνεχίσει την εξέταση των καταγγελιών που οδήγησαν στην απόφασή της επί της υποθέσεως Volkswagen αντί των στρεφόμενων κατά της PSA καταγγελιών, ουδόλως βασίστηκε στο γεγονός ότι οι καταγγελίες κατά της Volkswagen προηγήθηκαν των καταγγελιών που είχαν υποβληθεί κατά της PSA. Επομένως, δεν ευσταθεί η αιτίαση που αντλείται από το γεγονός ότι οι καταγγελίες κατά της PSA, μεταξύ των οποίων της SGA, προηγήθηκαν ενδεχομένως των στρεφόμενων κατά της Volkswagen καταγγελιών.
- 62 Το αυτό ισχύει ως προς την αιτίαση ότι η Επιτροπή και το Πρωτοδικείο δεν έλαβαν υπόψη το γεγονός ότι τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα της προσαπτόμενης συμπεριφοράς εξακολουθούσαν και η εξακολούθηση αυτή μπορούσε να προσδώσει στην καταγγελία της SGA κοινοτικό συμφέρον.
- 63 Φυσικά, στη σκέψη 95 της προαναφερθείσας αποφάσεως Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής, το Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να στηριχθεί μόνο στο γεγονός ότι οι φερόμενες ως αντίθετες προς τη Συνθήκη πρακτικές έπαυσαν, για να

αποφασίσει να θέσει στο αρχείο καταγγελία για τις πρακτικές αυτές, λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, χωρίς να έχει εξακριβώσει αν τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα εξακολουθούν και αν, ενδεχομένως, η σοβαρότητα των φερομένων παραβιάσεων του ανταγωνισμού ή η εξακολούθηση των αποτελεσμάτων τους δύνανται να προσδώσουν στην καταγγελία αυτή κοινοτικό συμφέρον.

- 64 Αν δεν ληφθεί όμως υπόψη το γεγονός ότι η αντλούμενη από την προαναφερθείσα απόφαση Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής αιτίαση δεν προβλήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου, επισημαίνεται ότι ούτε η Επιτροπή ούτε το Πρωτοδικείο δεν βασίστηκαν, με τις αντίστοιχες αποφάσεις τους, στο γεγονός ότι οι φερόμενες ως αντίθετες προς τη Συνθήκη πρακτικές είχαν παύσει για να απορρίψουν, η πρώτη, την καταγγελία της SGA και, το δεύτερο, την προσφυγή της SGA.
- 65 Τέλος, η αιτίαση που αντλείται από το γεγονός ότι το Πρωτοδικείο απέδωσε στον εντοπισμό του κέντρου βάρους των φερομένων παραβάσεων δευτερεύουσα μόνο σημασία και δεν έλαβε υπόψη τον διασυννοριακό τους χαρακτήρα δεν μπορεί επίσης να γίνει δεκτή.
- 66 Πράγματι, η SGA δεν απέδειξε ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα όταν έκρινε, στις σκέψεις 61 και 62 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι το γεγονός ότι το εν λόγω κέντρο βάρους βρισκόταν εντός ενός μόνον κράτους συνιστά ένα μόνο, μεταξύ άλλων, στοιχείο που η Επιτροπή έλαβε υπόψη στο πλαίσιο της εκτιμής του κοινοτικού συμφέροντος προς εξακολούθηση της εξετάσεως της καταγγελίας της SGA.
- 67 Συναφώς, επισημαίνεται ότι από τη σκέψη 79 της προαναφερθείσας απόφασης Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής προκύπτει ότι, δεδομένου ότι η εκτίμηση εκ μέρους της Επιτροπής του κοινοτικού συμφέροντος, το οποίο παρουσιάζει μια καταγγελία, είναι συνάρτηση των συνθηκών κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως, δεν πρέπει ούτε να περιορίζεται ο αριθμός των κριτηρίων εκτιμής που μπορεί να λάβει υπόψη της η Επιτροπή ούτε, αντιθέτως, να της επιβάλλεται η αποκλειστική χρήση ορισμένων κριτηρίων.

- 68 Επομένως, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του ως προδήλως αβάσιμος.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

- 69 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, η SGA υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο διέπραξε προδήλο σφάλμα αρνούμενο να επικρίνει την απόφαση της Επιτροπής περί αρνήσεως λήψεως των προσωρινών μέτρων που είχε ζητήσει η SGA. Ο λόγος αυτός πρέπει τοσούτω μάλλον να γίνει δεκτός απ' ό,τι οι άλλοι λόγοι αναιρέσεως που εξετάστηκαν προηγουμένως.
- 70 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με αυτόν τον λόγο αναιρέσεως, η SGA απλώς αναπαράγει ως είχε ένα λόγο που έχει ήδη προβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου. Έτσι, η αναιρεσείουσα ουδόλως έλαβε θέση επί των λόγων οι οποίοι, στη σκέψη 67 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οδήγησαν το Πρωτοδικείο να απορρίψει τον ίδιο λόγο που είχε προταθεί κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να λάβει τα προσωρινά μέτρα.
- 71 Για τους λόγους που εκτέθηκαν στη σκέψη 30 της παρούσας διατάξεως, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει συνεπώς να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτος.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως

- 72 Με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, η SGA ισχυρίζεται ότι κακώς το Πρωτοδικείο απέρριψε το αίτημα αποζημιώσεως για τον λόγο και μόνον ότι απορρίφθηκαν τα ακυρωτικά αιτήματα και η Επιτροπή δεν υποχρεούνταν, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3 του κανονισμού 17, να λάβει απόφαση ως προς την ύπαρξη της προβαλ-

λομένης παραβάσεως. Επιπλέον, η αιτιολογία αυτή δεν έχει σχέση με την απόρριψη αιτήσεως λήψεως προσωρινών μέτρων, η οποία δεν απαιτεί να ληφθεί εκ προοιμίου απόφαση ως προς την ύπαρξη της παραβάσεως.

- 73 Επιβάλλεται πάντως η διαπίστωση ότι ο λόγος αυτός δεν στηρίζεται σε καμία νομική επιχειρηματολογία δυνάμενη να καταδείξει ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε το κοινοτικό δίκαιο απορρίπτοντας το αίτημα αποζημιώσεως βάσει των εν λόγω σκέψεων, οι οποίες, επιπλέον, βασίζονται σε πάγια νομολογία, όπως προκύπτει από τη σκέψη 72 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 74 Εφόσον η SGA δεν υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο κακώς απέρριψε ως απαράδεκτα τα αιτήματα περί ακυρώσεως των σιωπηρών αποφάσεων αρνήσεως λήψεως των προσωρινών μέτρων, που υποβλήθηκαν στο πλαίσιο των προσφυγών T-189/95 και T-39/96, η νομολογία σχετικά με το ότι τα αιτήματα προς αποκατάσταση ζημίας πρέπει να απορρίπτονται στο μέτρο που έχουν στενή σχέση με τα ακυρωτικά αιτήματα τα οποία, καθεαυτά, απορρίπτονται, συνιστά επίσης επαρκή αιτιολογία για τη δικαιολόγηση της απορρίψεως των αιτημάτων αποζημιώσεως που υποβλήθηκαν βάσει των εν λόγω σιωπηρών αποφάσεων.
- 75 Επομένως, ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Επί του έκτου λόγου αναιρέσεως

- 76 Με τον έκτο λόγο αναιρέσεως, η SGA ισχυρίζεται, αφενός, ότι κακώς το Πρωτοδικείο την καταδίκασε στα δικαστικά έξοδα στην υπόθεση T-189/95, εφόσον η μη τήρηση της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής δικαιολογείται λόγω της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης που της δημιούργησε η Επιτροπή. Η SGA ισχυρίζεται, αφετέρου, ότι δεν μπορεί να καταδικαστεί ούτε στα δικαστικά έξοδα στην υπόθεση T-123/96 ούτε να φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα στην υπόθεση T-39/96.

- 77 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, στην περίπτωση απορρίψεως όλων των λοιπών λόγων αναιρέσεως, ο λόγος που αφορά την έλλειψη νομιμότητας της αποφάσεως του Πρωτοδικείου επί των δικαστικών εξόδων πρέπει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 51, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, σύμφωνα με το οποίο δεν χωρεί αναιρέση αποκλειστικά για τον καταλογισμό ή το ύψος της δικαστικής δαπάνης, να απορρίπτεται ως απαράδεκτος (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, C-396/93 P, Henrichs κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-2611, σκέψη 66, και διάταξη της 16ης Οκτωβρίου 1997, C-140/96 P, Δημητριάδης κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1997, σ. I-5635, σκέψη 56).
- 78 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι οι προβληθέντες από την SGA λόγοι προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως είναι εν μέρει προδήλως απαράδεκτοι και εν μέρει προδήλως αβάσιμοι.
- 79 Επομένως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, πρέπει να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως της SGA.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 80 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Επειδή η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της SGA και η SGA ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) **Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

- 2) **Καταδικάζει την εταιρία Services pour le groupement d'acquisitions (SGA) στα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 13 Δεκεμβρίου 2000.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

C. Gulmann